

jeg tror deles af mange baade i dette Ting og i Folketinget, at man bør søge at komme til en gennemgribende Revision eller Forandring af denne Lov, for derved at komme ind paa et andet Grundlag; et andet Hovedprincip end det, Loven hviler paa. Jeg skal paa Udvalgets Flertals Vegne hermed tillade mig at anbefale, at Lovforslaget, som det foreligger fra Folketinget, vedtages med de af Flertallet stillede Ændringer.

Johansen: Mindretallet har ikke kunnet følge Flertallet i det Ændringsforslag, som dette har stillet, idet det forekommer os at afvige ikke saa lidt fra det Grundprincip, som er det bærende i Regeringens Forslag. Folketinget har ganske vist gjort nogen Afvigelse fra Regeringsforslaget og er gaaet ind paa et Ændringsforslag, som Flertallet af dette Ting har stillet, men naar det andet Ting har gjort det, er det for at vise Imødekommenhed. Jeg tænker her paa Værdighedsbestemmelserne, som dette Ting og i Særdeleshed dette Tings Flertal jo har sat megen Pris paa at faa gennemført. Naar Folketinget er gaaet med til disse Værdighedsbestemmelser, er det kun, fordi det mente, at der saa vilde blive vist en tilsvarende Imødekommenhed fra dette Ting derved, at man gik ind paa det, som var det egentlige Grundlag, den egentlige Kerne i dette Lovforslag, nemlig at gaa ned fra de 10 Aar til de 5 Aar. Folketinget har imidlertid ikke mødt den Imødekommenhed, som det har gjort Regning paa, og det er jo i og for sig beklageligt, at man ikke har været i Stand til at opnaa det. Nu er det vel saa, at man i Udvalget har prøvet, om der ikke var Mulighed for at gaa forskellige Veje, og Mindretallet har gjort sig megen Umage i saa Henseende. Vel have vi ikke mødt her i Tinget med Ændringsforslag; da vi ikke have kunnet faa Flertallet med, mente vi ikke, det var hensigtsmæssigt at møde med Ændringsforslag, som der var Udsigt til at faa forkastede, thi derved kunde man maaske gaa hen og afskære Muligheden af en Gang i Fremtiden at blive enig. Det vil jo altid volde en Del Vanskeligheder at opnaa Enighed om noget, naar det først er blevet forkastet her i dette Ting. Den ærede Ordfører anførte nu, at der ikke er saadan særlig Grund til at gaa fra de 10 Aar til de 5 Aar, og at man paa den anden Side ikke her stiller større Fordringer til dem, der skulde have Alderdomsunderstøttelse, end man med Rimelighed kan stille. Selv om man nu vil sige det, saa

indtræffer der dog i det praktiske Liv mangfoldige Tilfælde, der gøre, at det alligevel er haardt nok, at man her maa staa fast paa de 10 Aar og ikke paa nogen Maade er i Stand til at komme bort derfra. Jeg vil blot nævne et enkelt Eksempel; der kunde jo sandsynligvis fremføres flere, men dette forekommer mig at være tilstrækkeligt. Jeg kender en flittig, stræbsom Familie, der havde en Søn, som paa Grund af Rapsrier, før han blev konfirmeret, maatte sættes ind i en Opdragelsesanstalt. Sogneraadet og Forældrene hleve enige derom, men Faderen var ude af Stand til at betale de Omkostninger, der vare forbundne med dette Ophold paa Opdragelsesanstalten. Dette har haft til Følge, at de bleve paaskrevne Manden som Fattighjælp. Han har været en flittig Arbejder, har opdraget en stor Børneflokk og har haft denne store Sorg med denne Søn. Nu staa han i sin 60 Aars Alder og er ikke i Stand til at faa Alderdomsunderstøttelse, fordi det er gaaet, som jeg her har sagt. Det synes jeg er et meget talende Vidnesbyrd om, at man burde gaa bort fra de 10 Aar og ned til de 5, i alt Fald under visse Omstændigheder, og der kunde jo være mangfoldige saadanne Tilfælde, der tale for, at man burde gaa den Vej. Mindretallet har gjort Forsøg paa at opnaa en Overenskomst i saa Henseende med Flertallet, men det har ikke været muligt, hvilket man i høj Grad beklager, saa meget mere som Folketinget og ogsaa vi, Mindretallet her i dette Ting, ere villige til at gaa ind paa det, der har været et stærkt Krav fra dette Tings Side, nemlig Værdighedsbestemmelserne. — Den ærede Ordfører var ogsaa inde paa, at det ikke skulde være Tidspunktet nu netop i dette Øjeblik til at komme ind paa, hvad han kaldte gennemgribende Forandringer i den gældende Lov, thi der var Tanker oppe om, at man skulde ind paa andre Veje. Den Sag have vi drøftet tidligere meget indgaaende med hinanden ogsaa her i Tinget, og jeg vil dertil kun sige, at selv om det skulde vise sig, at man kommer ind paa andre Veje, paa ny Veje, saa skal man dog huske paa, at alle de, der nu for Øjeblikket nyde Alderdomsunderstøttelse — og det er jo mange — aldrig ville komme ind under en anden Lov, naar man tænker sig, at det skulde være en Folkeforsikringslov. Og alle disse mange fattige Mennesker, der saaledes ikke kunne komme ind under det, som man kunde tænke sig der muligvis i Tiden vil blive gennemført, burde der gøres